

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **A. N.**, nar., st. příslušnost, naposledy pobytem, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, odbor cizinecké policie, se sídlem Cejl 62b, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPB-44565-37/ČJ-2016-060026-50A,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, advokátu, se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v tomto řízení ve výši **12 342 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 3. 2016, č. j. KRPB-44565-37/ČJ-2016-060026-50A (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o prodloužení zajištění žalobce ve smyslu § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to o 31 dnů, tj. do 21. 4. 2016, za účelem jeho předání podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“ či „Dublinské nařízení“).

II. Napadené rozhodnutí

Žalobce byl kontrolován při pobytové kontrole dne 21. 2. 2016 v mezinárodním vlaku EN 406 Chopin jedoucím na trase Wien – Berlín v železniční stanici Břeclav, přičemž jako průkaz totožnosti předložil cestovní pas Alžírské demokratické republiky č. 157230725 a jízdenku z Vídně do Berlína. Nepředložil žádné vízum ani povolení, které by ho opravňovalo ke vstupu a pobytu na území ČR. Na základě lustrace v systému AFIS a EURODAC bylo zjištěno, že podle otisků prstů byla nalezena shoda se záznamem č., přičemž maďarská policie následně potvrdila, že žalobce požádal dne 15. 2. 2016 v Maďarsku o azyl. Podle sdělení maďarských orgánů byl žalobce veden jako žadatel o azyl v Maďarsku a byl mu přikázán pobyt v azylovém zařízení Bicsken. Jelikož žalobce vstoupil dne 21. 2. 2016 neoprávněně na území ČR a zároveň bylo potvrzeno, že je žadatelem o azyl na území Maďarska, je dán důvod pro aplikaci Nařízení Dublin III.

V rámci správního řízení o uložení povinnosti opustit území ČR podle § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců byl se žalobcem sepsán protokol o výsledku, z něhož vyplynulo, že je státní příslušník Alžírské demokratické republiky, odkud odešel z ekonomických důvodů přes Turecko do Řecka s pomocí převaděčů. Z Řecka asi po měsíci odjel do Maďarska, kde ho zajistila policie a odvezla ho do uprchlického tábora, sejmula mu otisky prstů a on tam požádal dne 15. 2. 2016 o azyl. Na výsledek azylového řízení měl čekat v uprchlickém táboře v Bicsken, ale odtud utekl do Vídně, kde byl opět kontrolován policií a byl převezen do rakouského uprchlického tábora. Odtud odjel vlakem do Berlína. Vůbec nevěděl, že je v ČR, přičemž cílem jeho cesty je Francie, kde žije jeho teta s rodinou a kde se chce usadit. V ČR žalobce zůstat nechce, nemá zde žádné příbuzné a nemá ani finanční prostředky.

Žalovaná z uvedených skutečností dovodila, že Maďarsko je zemí příslušnou k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu a je v souladu s čl. 18 odst. 1 písm. b) Nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět za podmínek stanovených v tomto nařízení. Žalovaná dále odkázala na čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III a § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců a uvedla, že dospěla k závěru, že v případě žalobce existuje nebezpečí útěku, neboť měl povinnost setrvat na území Maďarska až do skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu. Namísto toho pokračoval v cestě do své cílové země, tedy do Francie. Při své cestě neoprávněně vstoupil na území Rakouska a následně i do ČR s cílem neoprávněně vstoupit na území dalších členských států EU. Toto jednání nedává záruku, že žalobce bude skutečně dobrovolně vyčkávat na území ČR do doby, než bude předán do země, která je příslušná k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Je na místě učinit si závěr, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí útěku a pokračování jeho cesty do Francie. Dále se žalovaná zabývala tím, zda by nepostačovalo uložení zvláštních opatření za účelem vycestování podle ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců a dospěla k závěru, že by mírnější opatření nebyla účinná, což odůvodnila situací cizince a absencí finančních prostředků či jakýchkoliv dalších vazeb k území ČR.

Žalovaná uvedla, že dne 25. 2. 2016 obdržela informaci z ministerstva, že v případě žalobce byl dne 24. 2. 2016 zahájen postup podle nařízení Dublin III. V daném případě byla dne 25. 2. 2016 odeslána žádost o přijetí zpět do Maďarska a dne 10. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska uplynutím lhůty pro odpověď. Vzhledem k tomu a také ke

skutečnosti, že k odpovědi příslušného státu může dojít i v den vydání tohoto rozhodnutí, rozhodla žalovaná o prodloužení doby trvání zajištění tak, aby nemohla být překročena šestitýdenní lhůta pro realizaci přemístění.

Dále se žalovaná výslovně zabývala tím, zda je předání do Maďarska potencionálně možné a zdali nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince. Žalovaná konstatovala, že žalobce nemá žádné vazby k území ČR, které by byly překážkou jeho umístění do Zařízení pro zajištění cizinců a následného přemístění do Maďarska. ČR pro něho nebyla cílem cesty, nýbrž pouze tranzitní zemí při snaze dostat se do Francie. Nemá žádné finanční prostředky, aby si mohl zajistit ubytování a legálně si obstarat obživu, a nemá zde ani příbuzné. Z uvedených důvodů žalovaná dovodila, že zajištění je přiměřené a neporušuje právo žalobce na jeho rodinný a soukromý život. Maďarsko je podle žalované bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy zabývající se ochranou uprchlíků, a proto je v době trvání zajištění předání žalobce uskutečnitelné.

Žalovaná se dále zabývala i využitím mírnějšího opatření, konkrétně zvláštních opatření za účelem vycestování podle § 123b a § 123c zákona o pobytu cizinců, avšak dospěla k závěru, že by tato opatření nebyla účinná, což odůvodnila poukazem na situaci žalobce a jeho finanční prostředky. Naopak, uložením zvláštního opatření by byl ohrožen výkon jeho předání a takové opatření by bylo neúčinné.

Při rozhodování o délce doby zajištění žalovaná uvedla, že vycházela z toho, že dne 25. 2. 2016 byla zaslána žádost o převzetí do Maďarska. Poukázala na čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a uvedla, že šestitýdenní lhůta, která současně zasahuje do doby stanovené výrokem prvotního rozhodnutí o zajištění, končí dne 21. 4. 2016. Lhůta pro zajištění stanovená prvotním rozhodnutím končí dne 21. 3. 2016 a konec šestitýdenní lhůty s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 7 Azs 11/2015 vychází na den 21. 4. 2016. V této lhůtě bude podle názoru žalované přemístění žalobce reálné.

III. Žaloba

V žalobě a jejím doplnění žalobce brojil proti napadenému rozhodnutí z následujících důvodů. V prvním žalobním bodě namítl žalobce nezákonnost stanovené doby zajištění. Odkázal na čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III a uvedl, že pokud žalovaná v napadeném rozhodnutí uvedla, že dne 25. 2. 2016 obdržela informaci z Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), podle níž bylo dne 24. 2. 2016 zahájeno dublinské řízení, dne 25. 2. 2016 byla odeslána žádost o přijetí cizince zpět do Maďarska a ke dni 10. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska marným uplynutím lhůty pro odpověď, pak je toto tvrzení žalované vnitřně rozporné, a proto nesprávné. Vzhledem k tomu, že samotné napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 10. 3. 2016, tedy zjevně před uplynutím lhůty pro odpověď, nemohla žalovaná v době vydání rozhodnutí vědět, zda např. ještě ten den Maďarsko doručí ministerstvu negativní odpověď na žádost o přijetí žalobce zpět. Jelikož žalovaná v době vydání rozhodnutí nedisponovala aktuální informací o tom, zda byla doručena odpověď Maďarska, nemohla v žádném případě šestitýdenní dobu jako maximální limit pro zajištění žalobce odvozovat z data vydání rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí naopak neplyne, že by si žalovaná opatřila podklad, z něhož by bylo nepochybné, že dne 9. 3. 2016 nebyla doručena pozitivní odpověď Maďarska, a proto musela při výpočtu šestitýdenní doby určené pro realizaci transferu stále vycházet z data podání žádosti o přijetí zpět, tedy z data 25. 2. 2016. V takovém případě bylo ovšem možno prodloužit dobu zajištění

pouze o šest týdnů ode dne 25. 2. 2016, tzn. maximálně do 7. 4. 2016. Napadené rozhodnutí tedy mohlo potenciálně zasáhnout do práva na svobodu žalobce. Podle názoru žalobce je jediným ústavně konformním řešením situace postup žalované spočívající v prodloužení doby zajištění maximálně o šest týdnů ode dne podání žádosti o převzetí do dožádaného státu, protože již ten den může být udělen souhlas a žalovaná o tom nemusí být vyrozuměna. Na podporu svých tvrzení žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, č.j. 7 Azs 11/2015 – 32, a též rozsudek ze dne 10. 4. 2014, č.j. 2 As 115/2013. Napadené rozhodnutí tedy vytvořilo potenciál pro nezákonnou dobu zajištění, a proto je nezákonným i samotné toto rozhodnutí.

Ve druhém žalobním bodě žalobce namítá, že byl zajištěn za nepřipustným účelem, který spatřuje v tom, že Maďarsko není schopno zabezpečit řádný průběh azylového řízení a jsou v něm dány systematické nedostatky, které činí vydání za účelem azylového řízení do Maďarska nepřipustným. Pokud je tedy účelem zajištění předání žalobce do Maďarska, je nepřipustným již samotné zajištění. Žalobce zde odkázal na čl. 3 bod 2 pododstavec 2 Dublinského nařízení. Podle údajů Eurostatu bylo v roce 2015 v Maďarsku podáno 176 900 žádostí o mezinárodní ochranu, což způsobuje zahlcenost azylového systému. Maďarsko reagovalo na vyšší nápad žádostí o mezinárodní ochranu nepřipustným snížením standardu azylových řízení, které probíhá toliko formálně. Podle údajů Eurostatu v září roku 2015 nebylo dosud vyřízeno 107 420 žádostí, v říjnu 77 645 a v listopadu 53 585 žádostí. Vzhledem k tomu, že do září 2015 se počet žádostí o azyl v Maďarsku neustále snižoval a maďarské úřady byly schopny vyřídit přibližně 5000 žádostí ročně, je zřejmé, že došlo k zásadnímu snížení standardu azylového řízení, ale nikoliv ke zefektivnění azylové procedury.

K tomu žalobce konkrétněji uvedl, že i podle zprávy projektu AIDA (Asylum information Database) z října 2015 v případě žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří do Maďarska přišli ze Srbska (žalobce rovněž přišel ze Srbska) jsou jejich žádosti na základě nařízení vlády č. 191/2015 a § 9 maďarského zákona o azylu č. 80/2007 odmítnuty ve zkráceném řízení jako nepřipustné. Proti rozhodnutí o nepřipustnosti žaloby se lze bránit u soudu, a to v extrémně krátké třídní lhůtě (žalobce zde odkázal na nález Ústavního soudu č.j. Pl. ÚS 17/09 ze dne 1. 12. 2009, který se zabýval sedmidenní lhůtou k podání žaloby v českém azylovém zákoně). Podle § 53 maďarského zákona o azylu v řízení o žalobě proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti o mezinárodní ochranu nelze uvádět žádné nové skutečnosti a soud o žalobě musí rozhodnout do 8 dnů. Proti rozhodnutí nejsou přípustné žádné opravné prostředky. Je pak notorií, že azylové řízení v Srbsku nesplňuje základní požadavky kladené na azylové řízení a tudíž je zcela nepřijatelné. Podle zprávy UNHCR z roku 2012 není možné považovat Srbsko za bezpečnou zemi a i podle zpráv Human Rights Watch dochází v Srbsku k porušování práv žadatelů o azyl, které dosahuje intenzity nelidského a ponižujícího zacházení ve smyslu čl. 4 Listiny základních práv Evropské unie. Žalobce rovněž odkázal a citoval z rozsudku Krajského soudu v Praze č.j. 49 Az 109/2015-74 ze dne 14.1.2016, v němž se tento zabýval přijatelností transferu cizince do Maďarska. Žalobce dále odkázal i na zprávu „Crossing boundaries, The new asylum procedure at the border and restriction to accessing protection in Hungary“ vypracovanou ve spolupráci European Council on Refugee and Exiles a Asylum Information Database podle stavu k 1. 10. 2015, kterou navrhl k provedení důkazu. Podle této zprávy je zřejmé, že proces vyřizování azylu je v Maďarsku zcela formální a nedostatečný, azylové řízení probíhá mnohdy pouze několik hodin, žadatelům není poskytnuta efektivní právní pomoc a řízení končí rozhodnutím o neudělení azylu a vrácení žadatelů zpět do Srbska. Stav azylového řízení

je kritizován i nedávným rozsudku Evropského soudu pro lidská práva *Nabil versus Hungary* ze září 2015. Tvzení žalované, že Maďarsko je bezpečnou zemí, která dodržuje právní předpisy týkající se ochrany uprchlíků, je proto nepodložené a nepravdivé, a o zajištění za účelem předání do Maďarska nelze z těchto důvodů uvažovat. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a přiznání odměny ustanoveném zástupci.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná k žalobním námitkám uvedla následující argumentaci. K prvnímu žalobnímu bodu žalovaná uvedla, že dne 21. 2. 2016 byl žalobce prvotně zajištěn, přičemž délka této doby zajištění byla stanovena do 21. 3. 2016. Dne 24. 2. 2016 byla ministerstvem zaslána žádost o zpětné přijetí žalobce do Maďarska, přičemž termín pro odpověď maďarské strany byl stanoven do 10. 3. 2016. Dne 10. 3. 2016 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým byla doba zajištění prodloužena o 31 dnů, tj. do 21. 4. 2016. Žalovaná připustila, že v textu odůvodnění napadeného rozhodnutí není uveden zdroj informace o skutečnosti, že se Maďarská republika k žádosti o zpětné převzetí žalobce ve stanovené lhůtě (tj. do 10. 3. 2016) nevyjádřila. Absence uvedení zdroje informace však není takovou vadou odůvodnění napadeného rozhodnutí, která by způsobovala jeho nezákonnost, potažmo nutnost napadené rozhodnutí zrušit. Žalovaná neexistenci zamítavé reakce ověřila telefonicky na Dublinském středisku ministerstva. Datum uvedené v záhlaví napadeného rozhodnutí je navíc dnem jeho vyhotovení, nikoliv jeho vypravení, natož pak doručení. To bylo realizováno osobním předáním rozhodnutí žalobci v zařízení dne 15. 3. 2016 za přítomnosti tlumočnicka. Délka doby zajištění žalobce stanovená napadeným rozhodnutím se jeho práv nijak nedotkla, jakož se jej na jeho právech ani nijak nedotkla absence údaje o zdroji informace o nezaslání zamítavé reakce v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaná rovněž dodala, že žalobce již byl na základě domněnky souhlasu se zpětným přijetím předán dne 11. 4. 2016 do Maďarska.

Ke druhému žalobnímu bodu žalovaná uvedla následující. Především odkázala na rozsudek Soudního dvora EU (velkého senátu) ze dne 21. 12. 2011, N. S. (C-411/10) *Secretary of State for the Home Department a M. E. a další (C-493/10) proti Refugee Applications Commissioners a Minister for Justice, Equality and Law Reform*. Tento rozsudek řeší otázky spojené s výkladem některých ustanovení komunitárních předpisů, které se vztahují k nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003 (tzn. nařízení Dublin II), podle jehož závěru je dána domněnka, že s žadateli o azyl bude v každém členském státě zacházeno v souladu s požadavky Listiny základních práv EU, Ženevské úmluvy a Evropské úmluvy o lidských právech. Dále z tohoto rozsudku plyne, že pokud by každé porušení směrnic ze strany příslušného členského státu mělo vést k tomu, že členskému státu, v němž byla podána žádost o azyl, by bylo zabráněno v přemístění žadatele do prvně uvedeného státu, pak by to znamenalo, že ke kritériím pro určení příslušného členského státu uvedeným v kapitole III nařízení č. 343/2003 by bylo doplněno další kritérium vyloučení, podle něhož by drobná porušení pravidel uvedených směrnic v určitém členském státu mohla vést k tomu, že tento členský stát by byl osvobozen od povinností stanovených uvedeným nařízením. Takový důsledek by zbavil uvedené povinnosti jejich obsahu a ohrozil by dosažení cíle rychle určit členský stát příslušný k posouzení žádosti o azyl podané v EU. Ve smyslu citovaného rozsudku je třeba vykládat pojem systematické nedostatky azylového řízení tak, že jde o závažné a prokazatelné důvody pro domněnku, že žadatel bude vystaven skutečnému riziku nelidského nebo ponižujícího zacházení. Žalobce své tvrzení o zahlcenosti maďarského

azylového systému způsobeného vysokým počtem podaných žádostí o mezinárodní ochranu vyvrací dalším tvrzením, že většina těchto žádostí byla podána cizinci, kteří směřovali do jiných členských států EU, což potvrzuje i databáze Eurostatu. Podle názoru žalované nemá uváděný počet žádostí o mezinárodní ochranu vztahující se navíc k posledním měsícům roku 2015 a ne k současnosti žádnou relevanci.

Žalobce nevychází z aktuálních zpráv o situaci v Maďarsku a navíc si protirečí, neboť na jednom místě tvrdí, že maďarská právní úprava nedisponuje účinnou ochranou u soudu, a následně uvádí, že proti rozhodnutí o nepřipustnosti žádosti se lze bránit pouze žalobou, a to v extrémně krátké třídní lhůtě. K žalobcově interpretaci rozsudku ESLP Nabil and others versus Hungary ze dne 22. 9. 2015 (stížnost č. 62116/12) žalovaná uvedla, že se na předmětnou věc nevztahuje a nic nevypovídá o aktuální situaci maďarského systému. K námitkám týkajícím se Srbska žalovaná uvedla, že řada zemí (mezi nimi i ČR, Německo, Dánsko, Rakousko či Spojené království) považuje Srbsko za bezpečnou třetí zemi. Na závěr svého vyjádření poukázala žalovaná na skutečnost, že pokud by bylo Maďarsko považováno za zemi, v níž hrozí žadatelům nelidské či ponižující zacházení, stěží by mohlo patřit mezi státy, které si na základě tzv. kvót mají mezi sebou přerozdělit v rámci systému relokací migranty z Itálie a Řecka, kdy Maďarsku připadla podle těchto kvót povinnost převzít 306 migrantů z Itálie a 988 migrantů z Řecka.

Žalobce k vyjádření žalované zaslal svou repliku, v níž uvedl následující argumentaci. Předně namítl, že judikatura ohledně počítání běhu lhůt pro zajištění cizinců podle nařízení Dublin III není judikována rozporně, nýbrž konzistentně vychází z názoru, že překročení předmětných limitů pro zajištění v závislosti na lhůtách jednotlivých fází dublinského řízení má za následek nezákonnost rozhodnutí. Pokud žalovaná tvrdí, že otázku výslovného či implicitního souhlasu řešila telefonickým dotazem na ministerstvu, pak tím fakticky uznala nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, neboť údajné telefonické ověření bylo zmíněno až ve vyjádření k žalobě a není zmíněno ani v rozhodnutí, ani ve spisovém materiálu. Povinností žalované tedy bylo počítat šestitýdenní lhůtu od zaslání žádosti. Žalobce dále k samotné nepřipustnosti zajištění dodal, že citovaná judikatura SDEU se vázala k dříve platné právní úpravě – dublinskému nařízení ES č. 343/2003 ze dne 18. 2. 2003. Podle názoru žalobce jsou nedostatky v azylové proceduře v Maďarsku takového rázu, že fakticky znemožňují reálné hájení práv žadatelů o azyl. Žalobce rovněž poukázal na čl. 39 preambule nařízení Dublin III a na maďarskou právní úpravu azylového řízení, podle níž lze podat žalobu proti rozhodnutí o mezinárodní ochraně do 7 dnů, což podle žalobce není ústavně konformní mechanismus.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců ve věci rozhodl bez jednání, neboť to žalobce sám v zákonné lhůtě nenavrhł a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

K prvnímu žalobnímu bodu krajský soud uvádí, že jej neshledal důvodným, ačkoliv argumentace žalobci je třeba v určitém rozsahu dát za pravdu. Podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců platí, že „*Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna **dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.*“

Jak dovodila judikatorní praxe správních soudů, je třeba při rozhodování o zajištění cizince respektovat lhůty upravené nařízením Dublin III. Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III platí, že „*[z]ajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu.** Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. **Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.** V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.*“

Krajský soud především uvádí, že ze správního spisu žalované vyplývá, že dne 25. 2. 2016 bylo žalované sděleno ministerstvem, že téhož dne byla odeslána žádost o přijetí zpět na základě EURODAC hitu do Maďarska. Lhůta pro odpověď byla stanovena do dne 10. 3. 2016. Ze sdělení ministerstva ze dne 14. 3. 2016 (téhož dne doručeného žalované) vyplývá, že uplynutím lhůty pro odpověď byla dne 11. 3. 2016 stanovena odpovědnost Maďarska a dne 14. 3. 2016 bylo vystaveno rozhodnutí o přemístění tamtéž. Žalovaná v napadeném rozhodnutí výslovně uvádí, že „*v daném případě byla dne 25. 2. 2016 odeslána žádost o přijetí zpět do Maďarska a dne 10. 3. 2016 byla stanovena odpovědnost Maďarska uplynutím lhůty pro odpověď.*“ Krajský soud tedy musí dát žalobci za pravdu, že k datu vydání napadeného rozhodnutí (10. 3. 2016) ve správním spisu žalované chyběl písemný doklad od ministerstva týkající se uplynutí lhůty pro odpověď, přičemž žalovaná tak k datu 10. 3. 2016 nebyla ministerstvem zpravena o tom, jak pokračuje dublinské řízení v případě žalobce. Nicméně na druhé straně je třeba podle názoru krajského soudu zohlednit, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci až ke dni 15. 3. 2016, kdy bylo intimováno žalobci prostřednictvím tlumočnicka, přičemž k tomuto datu již bylo postaveno na jisto, že lhůta k odpovědi marně uplynula posledním okamžikem dne 10. 3. 2016, a to v souladu s pravidly pro počítání lhůt obsaženými v čl. 42 písm. b) nařízení Dublin III. Od následujícího dne, tj. 11. 3. 2016 začala plynout šestitýdenní lhůta podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III, která v souladu s citovanou právní úpravou pravidel pro počítání lhůt skončila dnem 21. 4. 2016 (čtvrtek). Jak plyne z napadeného rozhodnutí, žalovaná postupovala ve věci v souladu

s těmito pravidly a správně určila jak okamžik vzniku odpovědnosti Maďarska k přijetí žalobce zpět, tak i maximální dobu, na niž bylo za daného stavu věcí možno legálně žalobce zajistit. Namítané pochybení, kterého se žalovaná dopustila a které spočívalo v tom, že ve správním spisu nebylo obsaženo k datu 10. 3. 2016 sdělení ministerstva o tom, zda Maďarsko v dvoutýdenní lhůtě udělilo či neudělilo souhlas, je sice procesní vadou napadeného rozhodnutí, která ale – jak bylo zdůvodněno – neměla v předmětné věci za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud toliko obiter dictum k argumentaci žalované podotýká, že pokud se žalovaná hodlá dovolávat data skutečného vypravení svého rozhodnutí, musí být toto datum ze správního spisu, resp. z originálu správního rozhodnutí zjištělné, a to v souladu s ustanovením § 71 odst. 2 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů tak, že tato skutečnost bude vyznačena otiskem razítka či slovy „vypraveno dne“ (viz k tomu § 168 zákona o pobytu cizinců per eliminationem). Rozhodnutí o zajištění cizince náleží mezi ta správní rozhodnutí, která se oznamují účastníku řízení doručením stejnopisu písemného vyhotovení, nikoliv ústním vyhlášením. Modifikací oproti běžnému režimu doručování je zde přítomnost tlumočníka a poskytnutí tlumočeného poučení o možnosti podání opravných prostředků (viz k tomu § 126 písm. b) zákona o pobytu cizinců). Okamžikem vypravení rozhodnutí může být i „jiný úkon“ směřující k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; nicméně na druhé straně rozhodně nelze vycházet z toho, že datum doručení vyznačené v doložce právní moci napadeného rozhodnutí je i datem vypravení rozhodnutí (v předmětné věci dne 15. 3. 2016), jak žalovaná ve svém vyjádření naznačovala.

K námitkám obsaženým ve druhém žalobním bodě krajský soud uvádí následující. Podle čl. 3 odst. 2 věty druhé nařízení Dublin III přemístění žadatele do primárně příslušného členského státu brání existence závažných důvodů se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie.

Pokud žalobce namítal, že jeho zajištění je nezákonné, neboť slouží nezákonnému (nepřípustnému) účelu – jeho předání do Maďarska, krajský soud k tomu uvádí následující. Pokud žalobce odkazuje na statistické informace dokumentující zatížení maďarského azylového systému v roce 2015, lze jen těžko tyto údaje vztahovat k aktuální situaci maďarského azylového systému, v níž by mohla potenciálně existovat hrozba zásahu do základních lidských práv žalobce (viz k tomu obdobně rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 97/2015-82, který se ve svých závěrech týkal situace v Maďarsku v období podzimu roku 2015). Jestliže tedy žalobce namítá existenci systematických nedostatků maďarského azylového systému, pak jím tvrzené údaje a informace o této rozhodné skutečnosti nevypovídají. Je navíc obecně známou skutečností, že Evropská unie na mezinárodním poli podniká razantní kroky k odklonění toku migrantů z tzv. balkánské cesty vedoucí přes Srbsko a Maďarsko dále do cílových zemí západní Evropy. Pokud žalobce dále poukazuje na maďarskou právní úpravu azylového řízení, jedná se o cizí právní úpravu, která podle přesvědčení krajského soudu není pro posouzení věci rozhodná. Krátké lhůty pro podání opravných prostředků, kterými žalobce argumentuje, navíc mohou těžko bez dalšího založit existenci systémových nedostatků ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, neboť nepůsobí přímý zásah do právní sféry cizince, k němuž by mohlo dojít pouze tehdy, pokud by

lhůta byla stanovena v natolik krátké době, že by bylo podání opravného prostředku fakticky znemožněno a účinná ochrana práv by byla v řízení o opravných prostředcích vyloučena. Dokazování obsahu cizí právní úpravy, které by bylo třeba k ověření jejího obsahu, žádá ze stran nenavrhl a ani krajský soud je nepovažoval pro posouzení věci za nezbytné. Na okraj krajský soud připomíná, že na cizí vnitrostátní právní úpravu nepůsobí maxima *iura novit curia* (viz k tomu obdobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2015, s. 456).

Podle přesvědčení krajského soudu nebylo žalobcem osvědčeno, že v důsledku aktuálního stavu maďarského azylového systému mu hrozí zásah do jeho základních lidských práv, který by bylo možno zohlednit ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Přitom je krajský soud seznámen s odkazovaným právním názorem Krajského soudu v Praze ze dne 14. 1. 2016, č. j. 49 Az 109/2015-74. Tento názor však není opřen o provedené dokazování ve smyslu ustanovení § 52 s.ř.s., nýbrž pouze o skutečnosti uváděné žalobcem, s nimiž se Krajský soud v Praze bez dalšího ztotožnil. Tento právní názor není pro krajský soud závazný a krajský soud nemá za to, že by byl podložený a opodstatněný. Naopak krajský soud považuje za nutné připomenout názor Ústavního soudu ČR uvedený v usnesení ze dne 12. 1. 2016, sp. zn. III. ÚS 3561/15, přístupný na <http://nalus.usoud.cz>, v němž Ústavní soud neshledal opodstatněnost ústavní stížnosti cizince proti usnesení správního soudu o zamítnutí odkladného účinku žalobě proti rozhodnutí ministerstva o zastavení řízení o mezinárodní ochraně z důvodu nepřipustnosti, přičemž shledal způsob, jakým se správní soudy vypořádaly s tvrzenými systematickými nedostatky v Maďarsku coby příslušném členském státě EU jako dostatečný.

Pokud jde o výklad namítaného rozsudku ESLP ve věci Nabil proti Maďarsku ze dne 22. 9. 2015 (stížnost č. 62116/12, přístupné na <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-157392>), krajský soud se zcela ztotožňuje s názorem žalované, že námitka žalobce není přílehlavá vzhledem k obsahu a skutkovému podkladu tohoto rozsudku, a to jak ve smyslu temporálním, tak i ve smyslu aplikovatelnosti v rozsudku uvedených právních závěrů na předmětnou věc. V citovaném rozsudku se navíc neobjevuje žádné komplexní hodnocení stavu dodržování lidských práv v Maďarsku, neboť právní závěry ESLP se váží striktně ke stěžovatelům a pouze k určité části trvání jejich zajištění v Maďarsku. Nezákonnost a rozpor s Evropskou úmluvou byl ze strany ESLP shledán pouze ve vztahu k opakovanému prodloužení zajištění stěžovatelů. Právní závěry obsažené v tomto rozsudku tedy nemají k předmětné věci žádnou relevanci, neboť předmětná věc se vyznačuje výrazně odlišnými skutkovými okolnostmi.

Vzhledem ke všem shora uvedeným důvodům krajský soud rozhodl, jak je ve výroku I. uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšné žalované nevznikly náklady řízení nad rámec její běžné úřední činnosti (ani jejich přiznání nepožadovala) a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II tohoto rozsudku).

Ustanovenému zástupci žalobce soud přiznal odměnu za zastupování v tomto řízení na náklady státu (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Ustanovený zástupce má právo na odměnu, která se skládá z nákladů právního zastoupení ve smyslu vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, které spočívají ve třech úkonech právní služby: převzetí a příprava zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) cit. vyhlášky a sepis žaloby podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky a sepis

repliky v sazbě 3100 Kč za každý úkon právní služby. K těmto úkonům právní služby náleží též náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby. Jelikož zástupce žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvýšil krajský soud částku odměny za právní zastoupení o tuto daň (21 %). Celkem tedy ustanovenému zástupci přísluší na jeho odměně za právní zastoupení v předmětné věci částka 12 342 Kč.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2016

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Běla Kotoučková